

## YOLUMU AYDINLATAN GÖZLER

Ben öğretmen emeklisi bir babanın kızı olarak Kasım 1989'da göreve başladım. Göreve başladım diyorum çünkü, gerçek bir öğretmen olmayı Sevda'nın yolunu aydınlatan küçük kara gözleriyle güzel bir sonbahar sabahında başardım.

Yıl 2002 Kasım ayı. Salihli'nin Hacıbektaşlı Köyü'nde çalışıyorum. Benim için o zamana kadar öğretmenlik sadece öğretme işiymiş. Aslında bunu da iyi yapıyordum. Çünkü teftiş puanlarıma göre ben çok iyi öğretmendim. Sınıfımda Sevda isminde ufak tefek, dalgalı saçlı, küçük kara gözlü bir öğrencim son zamanla sorumluluklarını hep aksatıyor. Üstelik sürekli yorgun ve halsiz görünümlü. Ben işi bilimsel yollarla çözeceğim ya... Aileye haber gönderiyorum. Bu öğrencide kansızlık var. Doktora götürün diye. 22.11 2002 Cuma günü. Dersimiz Hayat Bilgisi. Konu tasarruf. Arka arkaya sorular yöneltiyorum. Tasarruf nedir? Doğal kaynaklarda tasarrufun önemi vb. Sevda'yı kaldırdım. Ders dinlemediği her halinden belli olan öğrencimi köşeye sıkıştıracağım. Böylece Sevda üzerinden bütün sınıfa ders dinlemenin önemi üzerine bir sürü nasihat edeceğim.

-Sevda, evinizde artan yemekler olduğunda ne yapıyorsunuz?

Sevda küçücük boyuyla ayakta. Kara gözlerinin feri sönmüş, küçük olan yüzü daha da küçülmüş.

-Öğretmenim bizde hiç artık yemek yok, dedi.

Gülerek:

-Nasıl yani, 'sizde hiç artan yemek olmuyor mu? O zaman oldukça iştahlı bir ailesiniz demek ki.

Aldığım cevap yüreğime ok gibi saplandı.

-Biz, diye kekeledi. Biz bir süredir yemek yapmakta, bulmakta zorlanıyoruz. Babam iki aydır işsiz. Bize para bulamıyor. Bu nedenle eve erzak alamıyoruz. Annem, komşuların bize getirdiği yemekleri kardeşlerim ve bana paylaşarak yediyor. O da çok az. Olsun ama öğretmenim. Annem, "Yakında çok yiyeceğimiz olacak. Ben sizi her şeyi yedireceğim." diyor. Olur değil mi öğretmenim?

Sevdanın sözleri ile şok olmuştum. Boğazım düğümlenmiş, kalbim sıkışmıştı. Gözümde akan yaş görünmesini zil sesi engellemişti.

-Hadi dışarı çıkın. Teneffüs bitince içeri girmeyin. Ders Beden Eğitimi, diyebilmişim zorla...

Allah'ım ben nasıl bir öğretmenim? Gözümün önündeki çocuğun çaresizliğini nasıl görmedim? Benim asıl görevim ne? Öğretmen nedir? gibi bir çok soru geçiyordu kafamdan. Ama en kötüsü ve acı vereni derinden hissettiğim vicdan azabıydı.

O günü ve geceyi kendimi suçlayarak, mesleğimi sorgulayarak geçirdim. Sonra ilk işim Sevda'nın ailesini ziyaret etmek ve onlara yardım etmek oldu. Aradan dört gün geçmişti 26.11.2002. Sabah okula gelirken yanında getirdiği taze pişmiş köy ekmeğini, küçücük elleriyle bana uzatan sevgi ve minnettarlık dolu bakışları gördüğümde öğretmen olmuşum.

Sevda, işte o gün yolumu aydınlatmıştı. O zaman bu mesleğin gerçek anlamda kutsallığını, güzelliğini anlamışım. "Her şeyin anahtarı sevgidir." sözünü en güzel ifade eden meslek olduğunu şimdi anlıyordum...

O dönem tuttuğum öğrenci gözlem defterini mesleğimin 28. yılımda dahi büyük bir özenle saklıyorum. Ara sıra bu defteri açıp Sevda'nın ve diğer öğrencilerimin fotoğraflarına bakıp gerçek bir öğretmen olduğum günü hatırlıyorum.

Öğretmen olmak yaradılışı mükemmel olan insanın ruhuna şekil vermekmiş. Değerlerine değer katmakmış. Küçük, masum bakışlarda kalbinin içini görmekmiş. Öğretmenlik sadece öğretme işi değil, yol üzerinde kopardığı sapı bile olmayan kır çiçeğini çok büyük bir gül demetiymiş gibi sevgiyle ellerinden almakmış. Dilekçesini yazamayan Osman Amca'nın eli olmakmış. Öğretmenlik, öğrencisinin ikinci ailesi olabilmekmiş. Bilimi öğretirken işin içine sevgiyi katmakmış. Saçlarını yeni kestiren Ali'nin, boyu uzayan Ayşe'nin, yeni ayakkabı alan Elif'in memleketten dedesi gelen Gökhan'ın gözlerinin içine sevgiyle bakarak bunları görebilmekmiş. Tatil dönüşü öğretmenine sarılan "Öğretmenim sizi çok özledim" diyen masum kalplere ışık olmakmış. Aradan çok uzun yıllar geçse de sevgi ve saygıyla hatırlanabilmekmiş.

Kara kara boncuk gözlerinle yolumu aydınlattığın ve bana mesleğimin gerçek anlamını öğrettiğin için sana yürekten teşekkür ediyorum sevgili yavrum.